

Bata Zsófia nővér temetése – Regina Mundi apátság, Érd, 2026.01.27.

Olvasmányok: Filippi 3,20-21; János 14,1-6

„A mi hazánk azonban a mennyekben van, onnan várjuk Üdvözítőnket, az Úr Jézus Krisztust” (Fil 3,20).

A Vulgata fordítása Szent Pálnak a filippiekhez írt levelében ezt mondja: „*Nostra autem conversatio in caelis est*”.

Azok számára, akik, mint kedves Zsófia nővérünk, sok évet töltöttek monostorban, a „*conversatio*” szó fontos, mert egész szerzetesi életünket jellemzi: a Regulát követve egy közösségben, engedelmisségben, testvériségben, szolgálatban, liturgikus és személyes imádságban.

A „*conversatio*” annyira fontos számunkra, hogy Szent Benedek az ünnepélyes örökfogadalom három fogadalmá közé sorolja. A stabilitás és az engedelmisség mellett Szent Benedek arra hív, hogy „Isten és szentjei előtt” tegyünk fogadalmat a „*conversatio morum*”-ra, a megtérésre szerzetesi életünkben (vö. RB 58,17-17).

Milyen szép a megtérésnek erre a fogadalmára gondolni, amikor Szent Pál szavainak fényében közösségben éljük a szerzetesi fegyelmet, vagyis annak tudatában, hogy Istennek való elkötelezettségünk, amelyet a földön élünk, valójában „a mennyekben” van, éppen azért, mert úgy éljük, ahogy Szent Pál folytatja, hogy közben várjuk „az Úr Jézus Krisztust, az üdvözítőt”.

A szerzetesek minden nap, mindben amit tesznek és megélnék Isten és a közösség szolgálatában, az Üdvözítő várását fejezik ki, vagyis mindent az Ő jelenlétéért élnek meg, vágyakozva arra, hogy Ő eljőjön és megmentsen minket. Ezért minden gesztus, minden szolgálat, minden ima, minden mosoly a nővérek és a vendégek felé, minden engedelmisségi cselekedet, minden a szerzetesi életben arra nevel, hogy nyitottak legyünk az iránt, aki a mennyből jön. Az ilyen valódi, ilyen intenzív várakozás, teszi lehetővé számunkra, hogy úgy éljünk, mintha a nyitott ég előtt állnánk, Szent István példájára, aki mielőtt vértanúhalált halt, így kiáltott fel: „Íme, látom a megnyílt eget és az Ember Fiát, aki Isten jobbán áll” (ApCsel 7,56).

Milyen hatalmas jelentőséget nyer az idő egyetlen ily módon megélt pillanata is! Milyen nagy szépséget tapasztal meg az, aki minden gesztust, minden szót, minden pillantást azzal a vágyakozással él meg, hogy befogadja az Urat, aki eljön, hogy megmentsen minket, és szeretettel és hálával imádja jelenlétét, ahogyan azt Zsófia nővér gyakran tette. Pontosan így kapunk lehetőséget arra, hogy a földön úgy éljünk, amint a mennyben, mert befogadjuk az időben az Örökkévalót, aki dicsőségével és szeretetével betölti a mennyet. Ezért kéri tőlünk Szent Benedek, hogy a monostor összes eszközét és tárgyát úgy kezeljük, mint az „oltár szent edényeit” (vö. RB 31,10). Ez csakis azért lehetséges, mert a mindennapi élet minden cselekedetében a hit segít nekünk annak az Istennek a jelenlétére gondolni, akiért élünk, és aki folyamatosan eljön hozzánk és közénk, hogy megmentsen minket.

Krisztus azzal ment meg minket, hogy egész személyünket magába fogadja és magához hasonlónak teszi. Ahogy Szent Pál továbbra is hirdeti nekünk: várjuk az Úr Jézus Krisztust, „aki át fogja alakítani gyarló testünket, és hasonlónak teszi az ő dicsőséges testéhez, azzal az erővel, amellyel hatalma alá vethet mindent” (Fil 3,21).

Jézus azzal ment meg minket, hogy átlényegít és hozzáalakít az ő dicsőséges Testéhez. Életünk nem ér véget a halállal, hanem a halálon keresztül átváltozik, és a feltámadott Krisztushoz alakul hozzá. Ez az élet, és minden keresztény élet célja, amely a szerzetesi életben összpontosul, és amely egész személyünknek ehhez a ragyogó teljességéhez vezet és kíséri minket.

Milyen szép arra gondolni, hogy nővérünk és minden szerettünk halála ebben a fényben ragyog. Milyen szép arra gondolni, hogy a szeretet és a mosoly, amelyet mindennap megtérve testvéreink igyekeztek sugározni, most a feltámadott Jézushoz való hasonlóságban ragyog!

Az egész személynek ez a ragyogó állapota az a „hely”, amelyet Jézus megígért, hogy előkészít nekünk az Atya házában. Jézus hozzáalakult a mi halandó és nyomorult testünkhöz, hogy a feltámadással mi is hozzáalakulhassunk az ő dicsőséges Testéhez, az Atya Szeretett Fiának ragyogó Testéhez.

Mi is, akárcsak Tamás apostol, miközben az élet útján fáradozunk – és ki tudja, mennyi fáradságot élt át Zsófia nővér 95 éves élete és 66 éves fogadalmas szerzetesi élete során, a politikai elnyomás és a rejtőzés éve alatt, de a betegség és az öregség éve alatt is! – mi is, miközben az élet útján fáradozunk, néha kissé zavarodottnak érezzük magunkat. Valóban létezik az a mennybe vezető út, amelyet Jézus ígér nekünk? A hivatásunk, a mindennapi hűségünk útja valóban elvezet az Atya házához?

Jézus megnyitja a szemünket, és megerősítve minket ismétli nekünk: „Én vagyok az út, az igazság és az élet. Senki sem juthat az Atyához, csak én általam.” (Jn 14,6)

Azt mondja nekünk: Ne félj! Nem kell megtalálnod az utat: már megadatott neked! Az út én vagyok, aki veled járok, aki fogom a kezét, és gyakran viszlek, ahogyan egy apa viszi fáradt vagy alvó gyermekét. Ismerj fel, mint jelenlévőt, nézz rám és szeress, imádd jelenléteimet, szolgálj a felebarátodban, hallgass rám abban, aki vezet téged, szeress mindenkihez, és egész életed, minden pillanat el fog vezetni téged velem együtt az Atyához!

Nemde ez az a tanúságtétel, amelyet Zsófia nővérünk hagyott ránk, és amelyért ma hálával adjuk őt át az irgalmas Atyának?

Fr. Mauro-Giuseppe Lepori
OCist Generális Apát